

Smakelijke mix van sprookjes

JEUGDTHEATER

De jongen, het meisje en de heks van het woeste woud; door Frank Groothof; spelregie: Erna Sassen; tekenaar: Karst Janneke Rogaar; muziek: Holland Wind Players; gezien: 20/02, De Purmaryn, Purmerend. Volledige speellijst: www.frankgroothof.nl

Soms kan een simpel idee iets heel moois opleveren. Zoals in de jongste voorstelling van Frank Groothof waarin in plaats van een decor een tekenaar met behulp van een computer het verhaal illustreert.

In het verleden zette Groothof schitterende voorstellingen op het podium, bekende opera's of oude sagen vaak, die hij met indrukwekkende, bewegende en kleurrijke decors een sprookjesachtige sfeer verschaft. Mooi, maar wel kostbaar. Toen de subsidiegever in al zijn onwijsheid besloot dat Groothof ook met minder geld wel toekon, moest hij op zoek naar andere manieren om zijn voorstellingen vorm te geven.

Dat dat niet noodzakelijkerwijs tot kwaliteitsverlies hoeft te leiden, maakte Groothof al snel duidelijk. Vorig jaar bewees hij met 'Vincent van Gogh, een leven in schilderijen' dat je met een flink brok creativiteit ook een heel eind komt. En dit jaar bevestigt hij dat wederom met zijn 'De jongen, het meisje en de heks van het woeste woud'.

Leeg podium

Op een vrijwel leeg podium, met alleen het blazersensemble Holland Wind Players rechts achterin (noodgedwongen in een aantal voorstellingen elders in het land vervangen door een band met hun muziek) en tekenaar Karst Janneke Rogaar linksvoor met haar grote tekenafel en computers, vertelt Groothof zijn verhaal. Een verhaal waar vele sprookjes in ver-

borgen zijn. In de eerste plaats dat van Hans en Grietje die in het bos bij het koekhuisje van de heks aankomen en daar gevangen worden. Dat gegeven mengde hij met het verhaal van Baba Jaga, en met een snuffe

Faust, hier en daar nog wat mespuntjes Sneeuwwitje en andere sprookjes toevoegend. Het levert een buitengewoon smakelijke mix op.

Het eerste half uur is het nog wel even wennen aan de simpele tekeningen die Rogaar lijn voor lijn op de achtergrond doet verschijnen. Ze voegen weinig toe. Maar als Hans eenmaal probeert zijn schaduw terug te winnen en daarmee in botsing komt met de kwaadaardige heks, vormen de tekeningen een sfeerversterkende onderstreping van het verhaal.

Plezier

Maar de grootste kracht ligt natuurlijk in het spel van Groothof zelf, die zijn sprookje met aanstekelijk plezier over het voetlicht brengt. Waarbij hij de kinderen bijna terloops meteen even iets vertelt over de muziek van Modeste Moessorgski die de voorstelling ondersteunt. En dan begint het verhaal van Hans die er door zijn vader op uit gestuurd wordt om de heks te vinden die hem moet leren goud te maken. Want pa heeft zijn geld gestald bij Icesave en bij DSB en is nu dus straatarm. Maar pa wil een face lift en nog veel meer dure dingen. En dus moet die arme Hans op pad. Met behulp van niets meer dan een hoedje en een vossebontje is Groothof het ene moment de kwaadaardige heks, om even later met een roze jurk en de haren van een zwabber op zijn hoofd de lief-tallige Grietje te verbeelden.

Zo nu en dan betreft hij ook de zaal in het verhaal. Zo krijgt een ierwat verblufte Armando op rij drie de opdracht om te

waarschuwen als de heks binnenkomt en moet een Saskia op rij twee het 'a-b-c-koor' aanvoeren. En natuurlijk loopt alles uiteindelijk - zoals dat echte sprookjes betaamt - goed af.

Het zou leuk zijn Groothof weer eens in zo'n ouderwets mooi aangeklede voorstelling te zien. Maar voorlopig doen we het met plezier met deze eenvoudiger, maar zeker niet minder boeiende producties.

SONJA DE JONG

